

Nr 1030

Av herr **Hedin**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 4, angående utbildningens organisation vid filosofisk fakultet m. m.

(Lika lydande med motion nr 905 i Första kammaren)

Religionskunskap skall enligt föreliggande proposition 1969: 4 endast ingå i utbildningslinjerna nr 13 och 15. I den förstnämnda utbildningslinjen utgör studiekurserna i historia första avdelningen, och religionskunskap är en alternativ studiekurs inom andra avdelningen medan de övriga alternativen är samhällskunskap och svenska. I den sistnämnda utbildningslinjen utgör religionskunskap första avdelningen medan den andra endast består av svenska.

Med den nuvarande utbildningsorganisationen och sannolikt också i den kommande meddelas undervisning för lärare i kristendomskunskap/religionskunskap vid teologisk fakultet även för examen inom filosofisk fakultet. Detta betyder att utbildning i religionskunskap endast kan vinnas vid universiteten i Uppsala och Lund. Studier enligt en utbildningslinje, vari religionskunskap ingår, kan i sin helhet endast bedrivas på två orter i landet. Den begränsningen gäller främst utbildningslinje 15, där studierna börjar med religionskunskap, medan den som utbildas efter linje 13 och börjar med historia måste byta studieort om han vill studera religionskunskap och ej studerar i Uppsala eller Lund. Detta är helt otillfredsställande, då studier i svenska och historia, som torde vara de vanligaste kombinationerna med religionskunskap, kan bedrivas vid samtliga universitet och universitetsfilialer.

Föredraganden konstaterar (s. 73) att utbildning i samtliga studiekurser inte kan anordnas vid alla universitet och förutskickar att han senare skall fastställa utbildningsprogrammet för varje universitet/universitetsfilial. Samtidigt aviseras en utvidgning av utbildningen vid filialerna både i fråga om bredd (fler ämnen) och djup (högre betyg). Det är angeläget att i detta sammanhang föreslå att utbildning i religionskunskap skall kunna anordnas även vid universitet/universitetsfilialer som inte har teologisk fakultet.

Frågan uppstår då hur denna undervisning skall bestridas. Det är ganska olämpligt med universitetslektorer i religionskunskap, d. v. s. i hela ämnet. Studiekurserna består av delar ur alla de teologiska disciplinerna, och med en enda lärare som företrädare för samtliga ämnen, dock endast på nybör-

jarstadium, är risken stor för bristande kunskaper i något eller några av de olika områdena.

En bättre lösning vore att de teologiska fakulteterna får ett antal universitetslektorer för skilda områden inom religionskunskapen och att tjänstgöringen för dessa beräknas ske även vid andra universitet och universitetsfilialer.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att undervisning i ämnet religionskunskap skall anordnas också vid universitet och universitetsfilialer som saknar teologisk fakultet.

Stockholm 6 februari 1969

Carl Eric Hedin (m)
